

ἡ ὁποία ἐπαλείφεται, ἰδίως δὲ τὸ ἐξωτερικῆς χρήσεως φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουν συνήθως στῆθος καὶ λαιμόν, ἀλοιφή Λέσβ. κ. ἄ. — Λεξ. Περιδ. 3) Ἡ λιπώδης ζωική οὐσία, λίπος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ἀλειμμα. Γουρουνόμο ἀλειμμα πολλαχ. Πίσσαν κί ἀλειμμαν θῆκον ἀπάν' ὅς σὴ γερά σ' νὰ ἡλαροῦται (διὰ νὰ θεραπευθῇ) Τραπ. Βάλλω ὅς σὸ φαεῖν ἀλειμμαν Χαλδ. Τὸ ἀλειμμα πιά-νει ὅς σὴ γούλα Ἀμισ. Ἀλειμμάτ' κερὶ (κηρίον ἐκ στέατος) Ἀραβάν. || Φρ. Ἡ καρδιά μ' ἀλείμματα ἔδεσεν (ἐχάρην μαθὼν εὐχάριστα) Πόντ. Ἀλειμμαν ὅς σ' ὠμία σ'! (εἰς τοὺς ὧμους σου! Μετὰ χαριεντισμοῦ πρὸς τὸν ἐκτελέσαντα ἔργον ἐπίπονον, δι' ὃ κατέβαλε σωματικὰς δυνάμεις, διότι τὸ πολὺ λίπος τοῦ ὁργανισμοῦ θεωρεῖται καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωματικῆς ἰσχύος) Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ τροχὸς χωρὶς ἀλειμμα δὲ γυρίζει (ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ὑποθέσεώς τινος πρέπει νὰ δωροδοκῆται τις τὰ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὕτη) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 240,933. Πέντε ὅς τ' ἀλειμμα κί ὀχτὼ ὅς τ' ἀξούγγι (ἐπὶ τοῦ σπαταλῶντος τὴν περιουσίαν του ἢ τοῦ ἐν βίᾳ καὶ ἐπιπολαιῶς ἐκτελοῦντος ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. Ἀμον ζοῦ ἀλειμμαν ἔρται ἀπαγκέσ' (καθὼς ζῶντος λίπος ἔρχεται ἐπάνω, ἦτοι ἐπιπλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἀθωότητα ὑποκρινομένου ἐνόχου) Χαλδ. Ὁ σ' ἀρκοῦ τὸν κόλον κί ἄλλο ἀλειμμαν βάλλ' (ἐπὶ τοῦ δίδοντος ἡραγμά τι εἰς τινα, τοῦ ὁποίου οὗτος εὐπορεῖ, ὡς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκην προσθέτου λίπους) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐχ' ἄντρα κ' εἶναι ἄρρωστος κ' εἶναι γιὰ νὰ πεθάνῃ,
ξαρρωστικό μου γύρεψε νὰ φάῃ γιὰ νὰ γιάνῃ
τῆς ἀλαφίνας τ' ἀλειμμα, τ' ἀργιογιδοῦ τὸ γάλα

Ἡπ. Συνών. γλίνα, λίγδα, λίπα, ξύγγι. β) Τὸ χοίρειον λίπος, ὅπερ συσκευάζεται μετὰ τεμαχίων χοιρείου κρέατος ἐντὸς ἀγγείων ἢ αἰγείων δερμάτων πρὸς χρῆσιν κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος Πελοπ. (Ἀρχαδ. Κορινθ. Τριφυλ.) γ) Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος ἐξαγόμενον βούτυρον Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ.)

ἀλειμματᾶς ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλειμμα.

1) Ὁ ἀλείφων τι. 2) Βουτυροπαραγωγός. 3) Ὁ μεταχειριζόμενος λίπος ἀντὶ βουτύρου, ὁ νοθευτὴς τοῦ βουτύρου.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τ' Ἀλειμματᾶ Κεφαλλ. Ἀλειμματᾶδες Κέρκ.

ἀλειμματέα ἡ, Πόντ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) ἀλειμματία Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 245.

1) Ὁσμὴ ἀλείμματος, λίπους Εὐβ. (Κύμ.) Δ.Κρήτ. Πόντ.: Ἀλειμματέας μυρίζ' (ἀποδίδει ὀσμὴν λίπους) Πόντ. Βρομάει ἀλειμματίες Κύμ. 2) Κηλὶς (ἐκ τῆς εἰδικῆς σημ. τῆς διὰ λιπώδους οὐσίας σχηματιζομένης κηλίδος προέκυψεν ἡ γενική) Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.): Ἐβάρηκενε τοῦ φεγαριοῦ ὅς τὴ μούρη καὶ τοῦ καμνε τοοὶ μαῦρες ἀλειμματέες ἀπὸν ὅχ' ἀκόμη σήμερο (ἐκ παραδ.)

ἀλειμματένιος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀλ'μματένιος Δαρδαν. ἀλειμματένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

1) Ὁ ἐκ λίπους κατεσκευασμένος, στεάτινος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ.: Κερὶν ἀλειμματένεν (συνών. ἀλειμματοκέρι) Χαλδ. 2) Μεταφ. μαλθακὸς τὸ σῶμα, ἀδύνατος Δαρδαν.

ἀλειμματερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμματερό Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ μετ' ἀλείμματος ἦτοι βουτύρου μεμειγμένος ἢ κατεσκευασμένος: Ἀλαμματερό κουρά (ἄρκτος). 2) Παχύς, εὐτραφής. Συνών. ἀλειμματιάρης 2.

ἀλειμματιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀλειμματιάρης. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ οὐδ. ἀλειμματιάρικο.

Ὁ ἔχων, περιέχων λίπος. Συνών. ἀλειμματιάρης 1.

ἀλειμματιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλειμματᾶρης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀλειμματιάρη Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Περί τῆς καταλ. τοῦ τύπ. ἀλειμματιάρη ἰδ. R Dawkins Modern Greek in Asia Minor 167.

1) Ὁ ἔχων πολὺ ἀλειμμα, λιπαρός, συνήθως ἐπὶ κρέατος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Ἀλειμματᾶριν κρέας Οἶν. Συνών. ἀλειμματιάρικος. 2) Εὐτραφής, παχύσαρκος Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.): Ἀλειμματᾶρης ἄνθρωπος Οἶν. Συνών. ἀλειμματερός 2.

ἀλειμματοκέρι τό, ἀλειμματοκέρειν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀλειμματοκέρι σύνθηθ. ἀλειμματοκέρ' Θράκ. (Σαρ-εκκλ. κ. ἄ.) Πόντ (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματο-τῶρ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀλ'μματουκέρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλειμμα καὶ κερὶ. Παρὰ Λάουνδ. ἀλειμματοκέρειον.

Κηρίον κατεσκευασμένον ἐκ στέατος. Συνών. ἀλειμμοφωτιά, ἀμυλοκέρι, ξυγγοκέρι. Πβ. καὶ μελισσο-κέρι.

***ἀλειμματοκερόπουλλο** τό, ἀλειμματοκερόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλειμματοκέρι.

Μικρὸν στεάτινον κηρίον.

***ἀλειμματόπουλλο** τό, ἀλειμματόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀλειμμόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλειμμα. Τὸ ἀλειμμόπον ἐκ τῆς ὀνομαστ.

Μικρὰ ποσότης λίπους ἐνθ' ἄν.: Σύρω ἔναν ξάι ἀλειμμόπον ὅς σὰ λάχανα (βάλλω ὀλίγον κτλ.) Χαλδ.

ἀλειμματούδι τό, ἀμάρτ. ἀλ'μματούδ' Σαμοθρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλειμμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίμου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν λευκὰς κηλίδας καὶ ἀκάνθας. Συνών. ἀνάλατος.

